

**A KÚRIA  
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.V.35.216/2013/3.szám

A Kúria a dr. M. Tóth Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Hegedűs Csilla jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága alperes ellen vámügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. május 16. napján kelt 2.K.27.075/2010/15. számú ítélete ellen a felperes által 16. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

**í t é l e t e t:**

A Kúria a Pest Megyei Bíróság 2.K.27.075/2010/15. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 180.600 (száznyolcvanezer-hatszáz) felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

**I n d o k o l á s**

A felperes magyarországi lakóhellyel rendelkező magyar állampolgár, egy amerikai székhelyű gazdasági társaság (a továbbiakban: Társaság) aláírásra jogosult ügyvezetője, és e Társaság tulajdonát képezi a Subaru Tribeca típusú személygépkocsi (a továbbiakban: személygépkocsi).

A felperes 2008. március 18-án a személygépkocsi kapcsán a

Közösségi Vámkódexet létrehozó 2913/92/EGK számú tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 2454/93/EGK bizottsági rendelet (a továbbiakban: Végrehajtási rendelet) 561. cikkére hivatkozva vámeljárást kezdeményezett. A vámhivatal 2008. március 21-én a személygépkocsit belső vámáru vizsgálat alá vonta, majd kiadta a felperes részére - kérelmének megfelelően - ideiglenes behozatalban, a behozatali vámok alóli teljes mentességgel.

A vámhivatal 2010. január 6-án a személygépkocsi kapcsán vámáru-nyilatkozat utólagos ellenőrzését rendelte el. A vámhivatal a revízió eredményeként 2010. február 16-án hozott határozatban 5.641.350 Ft vámérték alapul vételével - az ideiglenes behozatal vámeljáráásra vonatkozó feltételek nem teljesülése miatt - kötelezte a felperest 564.135 Ft vámtartozás és 1.241.502 Ft általános forgalmi adó megfizetésére. A határozat ellen a felperes fellebbezéssel élt, és becsatolta a „Nyilatkozat használati megállapodásról” elnevezésű okiratot, annak igazolására, hogy a személygépkocsit „szükségleteit meg nem haladó mértékben használhatja”.

Az alperes a 2010. április 22. napján kelt határozatában a fellebbezést elutasította, az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Érdemi döntését a Vámkódex 4. cikk 2. pontjára és a Végrehajtási rendelet 555. cikkére, 561. cikk (1) és (2) bekezdéseire alapította. Határozatát azzal indokolta, hogy a felperes közösségben letelepedett természetes személy, aki magáncélra akkor használhatja a harmadik ország hatósági jelzésével ellátott személygépkocsit, ha őt a személygépkocsi harmadik országban letelepedett tulajdonosa munkavégzés céljából alkalmazza. A felperes és a Társaság között nem állt fenn alkalmazotti viszony, ezért nem állapíthatók meg a behozatali vámok alóli teljes mentességgel történő ideiglenes behozatal jogszabályi feltételei. Az elsőfokú hatóság az utólagos ellenőrzés eredményeként jogszerűen kötelezte a felperest vám és általános forgalmi adó megfizetésére.

A felperes keresetében a határozatok hatályon kívül helyezését kérte arra alapítottn, hogy a Végrehajtási rendelet 561. cikk (2) bekezdése lehetőséget teremt az alkalmazotti jogviszonyon kívüli használatra is, ezért esetében fennálltak a behozatali vámok alóli teljes mentesség feltételei.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Jogi

álláspontja a következő volt:

Az alperes eleget tett a tényállás tisztázási, bizonyítási és indokolási kötelezettségének, érdemi döntése megalapozott és jogszerű. A Végrehajtási rendelet 561. cikk (2) bekezdése egyértelműen és kogens szabályként mondja ki, hogy „a magáncélú felhasználásról a munkaszerződésben rendelkezni kell”. Magáncélú használat esetén tehát a behozatali vámok alóli teljes mentesség kizárólag munkaszerződésben rögzített felhatalmazás, igazolt alkalmazotti jogviszony esetén adható meg. A felperes esetében e feltételek nem állapíthatók meg, mivel ő az amerikai székhelyű gazdasági társaság ügyvezetője volt, és e céggel nem állt munkaviszonyban.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését, kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát. Érvelése szerint a határozatok nem felelnek meg a végrehajtási rendelet 561. cikk (2) bekezdésébe foglaltaknak. Kifejtette, hogy a jogszabály vagylagosan engedélyezi a használatot kereskedelmi vagy magáncélra, és nemcsak alkalmazott esetében engedélyezi a mentességet, hanem annak is lehetővé teszi, akit a tulajdonos erre más módon felhatalmaz.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria a 2012. április 12. kelt Kfv.V.35.514/2011/9. számú végzésében a felülvizsgálati eljárást a Székesfehérvári Törvényszék által 21.K.21.490/2011/12. számú végzéssel kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig felfüggesztette. Az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) az ügyben C-182/12. számon 2013. március 7-én hozott ítéletet, amelyre figyelemmel a Kúria a felülvizsgálati eljárás felfüggesztését megszüntette és a felülvizsgálati ügy tárgyalását - az ügyirat új számra történő lajstromozását követően - Kfv.V.35.216/2013. számon folytatta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Jelen ügyben - a C-182/12. számú ügyével azonosan - az volt az eldöntendő jogkérdés, hogy a végrehajtási rendelet 561. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az unió vámterületén letelepedett személy által magáncélra felhasznált szállítóeszköz esetében a behozatali vámok alóli teljes mentességet csak akkor lehet megadni, ha e magánhasználatot olyan munkaszerződés írja elő, amely e személy és az e területen kívül letelepedett gépjármű tulajdonos között jön létre vagy ellenkezőleg úgy kell értelmezni,

hogy ilyen mentesség akkor is nyújtható, amikor a gépjármű tulajdonos a személyt munkaviszony fennállásától függetlenül más módon hatalmazza fel a gépjármű ilyen magáncélú használatára. Az EUB ebben a jogkérdésben akként foglalt állást, hogy a Végrehajtási rendelet 561. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy „az Európai Unió Vámterületén letelepedett személy által magáncélra használt szállítóeszköz esetében a behozatali vámok alóli teljes mentességet csak akkor lehet megadni, ha az említett magánhasználatról az e személy és az említett területen kívül letelepedett gépjármű tulajdonos között létrejött munkaszerződés rendelkezik”. Az EUB által kifejtett jogértelmezés köti a nemzeti bíróságot.

Jelen ügyben az nem volt vitatott, hogy a felperes a személygépkocsit kizárólag magáncélra használta, továbbá az sem, hogy a felperes és a személygépkocsi tulajdonosa között a vám eljárás kezdeményezésekor nem állt fenn munkaszerződés, ezért a perbeli esetben a magánhasználatról munkaszerződés nem is rendelkezhetett. Az elsőfokú bíróság tehát helytálló és a közösségi joggal összhangban álló jogértelmezéssel állapította meg az alperes határozatának jogszerűségét. Utal egyben a Kúria arra, hogy a Kfv.I.35.234/2013/3.számú ítéletében ugyanilyen tartamú döntést hozott.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó 78.§ (1) bekezdése alapján köteles felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdésében és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2013. október 24.

**Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró**

